

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

— Φρορούστ ! Φρορούστ ! Φρούστ !
 "Όλες ή νοικοκυρές σέ ζήνσι. 'Η Βασίλω ή Ταμπούλω, ή Ρήνα τού Γέρω—Κουενέ, ή Μητρομάρινα, ή Τσιβολένη, ή Κοτσόρω.

— Φρορούροστ ! Φρορούροστ ! Φρούστ !
 Μισοφρόια γαλάζια ανέμισαν στις αϋλές και παντοφλές με άσπρες ζάλτσες επέρασαν.

— Φρορούροστ ! Φρορούροστ ! Φρούστ !... Ποϋ πάνε λοιπόν έτσι τυλιγμένες όλες σέ μαντήλια πράσινα και κόκκινα, με τά μαλλιά πιασμένα, όπως-όπως, με φουζέτες ;... Νοικοκυρές γυναίκες είναι, όμως, πούδ θά τις κατηγορήση ; Ποϋ τους μένει, δά, καιρός αϋτών νά τρέχουν σέ καθρέφτη !...

Και τρέχουν και τρέχουν και πάνε και ξεφρονίζουν κάθε τόσο :
 — Μουρή Μαρία ! Τό νου σου, στό φαί ζαφωμεση !

'Η Μαρία προβάλλει άνιφτη κι' άναμαλλί... ε, μ' ένα λυγρό τσεμπέρι στό κεφάλι και άποκρίνεται :

— Καλά, νιέ, ούρή ! Άίντε σϋ κ' έννοια σ' !

— Φρούστ ! Φρούστ ! Φρούστ ! 'Η μαύρες ή παντοφλές και ή ζενιητές μέσα στό ζαντερήμα !... Φρούστ !... Φρούστ !...
 Μά ποϋ πήγαιναν ή γειτόνισσες ;

Στό γειτονικό σπίτι, σ' ένα τούρικο χάλασμα, με σαπισμένη τή ξυλόδα και μισογυρισμένους τούζους, Έκει ένας φτωχός, πού δεν είχε στόν ήλιο μοίρα, ό Γραμμένος, πένθαινε ! Άπό ποϋ ήρθε στό χωριό και ποιά βιωτική τοιζυρία τόν πέταξε, σάν ναυάγιο έκει, κανένας δεν έγνωρίζε. Έξοϋεν διαζονέοντας και κροδίζοντας καιιά δεκάρα όταν πήγαινε «για θέληματα» τής γειτονιάς !

Γιά δένα τενεζέδες νερό άπό τή βρύση, μιά δεκάρα έφρον' ό φτωχός !

— Τι νά τόν κάνουμε, ποϋ τόν λυπάται ή καρδιά μας ! έφώναζαν ή νοικοκυρές κάνοντας τάχα πός τόν ψυχοπονούσαν. Φτωχός είναι νόν τόν βοηθήσουμε τό μαύρο ! Ψυχή θά παραδώσουμε και μετ' !...

Δύο-τρία χρόνια «έσοφθήκαμε» ό Γραμμένος έτσι και τέλος για νά μη στενοχωρή τούς φιλιανθρώπους τού χωριού άποφασίσει νά παραδώση τό πνεύμα στόν "Υψιστο.

Κάποι θά τόν έξοικονομούσε στους ούρανοϋς, ποϋ δεν υπάχουνα νοικοκυρές νά τόν στελνουν για νερό «δέξα τενεζέδες μιά δεκάρα» !...

 Έκει λοιπόν μέσα στο παληοαίτι, όπου σφονάγαι νά κοιμηθή τή νύχτα και ζητούσε άπάγγειο τόν χειμώνα, έκει στο χάλασμα έκεινο, ποϋ έτρξε δολόκληρο σάν παληοζαφάρο και πέφταν τά λιθάκια και τά κροαίδια του, σάν κόκκαλα άπό φορημι και ούλιαζε πρηνώντας ό άέρας άπό τις τρούλες του, έκει βροδίζε, ξυλιασμένος ό Γραμμένος, μέσα στην τρούπια και μαδημένη τήν κατότα του.

— Τόν καμίνον ! έσοϋζε ή ψυχοτόνα γειτονιά κ' έτρξε νά τόν ετοιμάσει για τό «μαύρο ταξίδι» τού άλλου κόσμου...

Ποτέ στη ζωή του δεν είδε ό Γραμμένος, τόση περιποίηση, όση είδε πεθαμένος ! 'Ο Καραπαγούρας έβγήκε μ' ένα μαντήλι στό μαγαζιά, γυροέοντας δεκάρες, «νά τόν ντύσουν». 'Η Κυρά-Μελεμενιά, τόν έπλυνε με λάδι και κρασί και ή Κυρά-Μαρούλα προσέφερε ένα σπουκίσιμο τού μαζαριτή της, για νά τόν αλλάξουν. Τού προσέφεραν τόρα και κατάνιαρα παλούτσια, ποϋ ποτέ δεν είδαν τά πόδια του και λιβανιστήρια και κρηιά και φαλιοδιές ήχσαν στό ρημαδι του.

— Φρορούροστ ! Φρορούροστ ! Φρούστ ! Φτάνουν στό ρημαδι του όλες ή γειτόνισσες !

— "Α, κυρά ζουμπάρα ! Ούλοι θά πιθάνουμ' Ού Θιός μονάχα είναι «άθανάσιους» ('Αθάνατος) !..

— Μι ! Δύο παληομάτι αχόρταγα είμαστε και ένα στόμα, στόμα παληόστομα, νά φάη και νά βόιση !

'Ελευτα θυμήθησαν ή κάθε μία τόν διζό της μαζαριτή κι' άρχισαν νά τόν μοιρολογούν.

Αίτου ποϋ πά, Γραμμενε μου, με τά γορμμένα φούδια, αν δής τόν Νικολάκη μου, νά μου τόν χαϊρέτση !..

'Επειδή δέ ό Γραμμένος δεν μπορούσε νά άπαντήσει — πεθαμένος άνθρωπος—άν έδέχτο τήν έντολήν αυτήν, άπαντούσε ή Κυρά-Μαρούλα, ποικίλουντα τό μοιρολόγι

— Δύο-τρία χρόνια έσοφθήκαμε.

— Δύο-τρία χρόνια έσοφθήκαμε.

της με «άχ» ! και «άχ» !
 "Αχ ! Ποϋ νά τόν δω κυρά Μαρία, και πός, άχ ! νά τόν γροθίσω.
 "Αχ ! Ποϋ κει, δεν είρ' ένας και δύο, άχ ! Δεν είτε τρεξί και περτε...

Και άπαντούσε ή Μαρία.
 Είτε ψηλός, είτε... κοτός, είτε χαγκελοφούδης...

Σάν νά μην έφθαναν δέ αυτές, ή προφορική παραγγελιάς, άρχισαν νά τόν φροτύνουν τόν Γραμμένον και με μίλα ζεντημένα με γαρύφαλα, και ποστοκάλια και κόμπους σέ μαντήλια. Και ό φτωχός έφρονε όλες αυτές τις παραγγελίες, χωρίς νά ζητήσει δεκάρα, όπως όταν ζούσε...

"Ετσι τόν πήραν άπό τό κατώι τού σπιτιού, τόν ανέβασαν έπάνω στό χλιτοτέριτο τό πάτωμα και ζάθησαν γύρω-γύρω, νά τόν ξενοτήσουν. 'Η Κυρά-Κατίνα έφρυνε τούς καρδέες, «μισή ζουταλιά ζαφ' και μιά ζάχαρι», κ' ή γορά ή Κυρά-Ρήνα, τυλιγμένη στη μανή τή ποδιά έφρυνε φρόνοντας, μιά πουκαλίτσα ρούμι !

— Για άντιφύξι, όπως είπε.

Στή ταβέρνα τού Νταή-Κώστα, ή συνειδημένη τής βιγέλας παρέα, έκαθότανε. Ποτήρια με σαλιτωχο κοκκινέλι παρασκευάζονταν κι' άφροισμένες έφταναν και στραγγισμένες φρέγγαν ή μισέ. Νύχτα όσο βαθείά κι' άνάστηρη. Βογγογίσε ή θάλασσα που έσπαγε στό «μοιρολόγια». Νέζα και ηρωχία. Σκοτάδι, πίσω όξω. Και τά φανάρια τής Δημαρχίας, άζομα, σβήσανε ! 'Αξάρνα ό Σκευής ό Δημήτρης, άζουμπισε τό κεφάλι του στό χέρι κι' άρχισε παραπονετικά, τό πονεμένο τραγούδι τής ταβέρνας :

Οί τάροι δεν με δέχονται, μα κι' οι γεροί φουζόντες, ήμεις δεν θέλουμε ψυξή, ποϋ βαρνασαστείνουν !..

— Αν δής τόν Νικολάκη μου, νά μου τόν χαϊρέτση !

— Ούνοπόλα, κι' άλλο ποτόν ! Κι' άλλο ποτόν ! Έφώναζαν ό Μπέγλο ό Ραββίνος σάν ν' άπαντούσε στόν θάνατο, με τού κρασιού τή δύναμη και τή χαρά.

— Και ποϋ τόν έχουν ; Ξαναρώτησε ό Φαλαλός.

— Στοϋ Φήμη τό ρημαδι.

— Και θά τόν ξενοτήσουν, βέβαια !

— Μποροϋν νά τόν άφίσουν !

— Πάμε νά ξεσάσουμε !

— Και ζαθάματα άζομα !

'Εληραν τά σακκίλια τους άναρρίχτα και βγήκαν όξω στό σκούταδι. Τά βήματά τους έφρυσαν άνάπω προς τό Κάστρο !

Τά άνοιχτά παράθυρα τού ρημαδιού τού Φήμη, χωρίς παραθυροφυλλα, θαμπόφεγγαν ένα κοκκινωπό, ένα μουντό, σάν καπνισμένο, φως.

Μέσα θά ήτανε ό πεθαμένος βέβαια. Και γύρω-γύρω ή γυναίκες ποϋ μοιρολογούσαν. 'Ακούγονταν άζομα τής Κυρά-Μαριάς τό μοιρολόγι :

Είτε ψηλός, είτε... κοτός, είτε χαγκελοφούδης.....

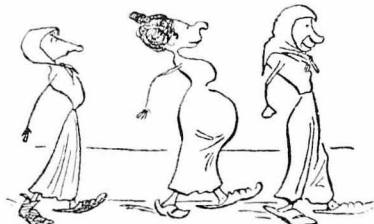
'Η παρέα τής βαρέλας σκανδαλιστρε:

...Μορέ παιδιά, τούς παίζουμε, ένα παιχνιδι νά γελάσουμε !

Κάθε ένας, τότε, έπρότεινε και τό διζό του. Τού Μπέγλου όμως ή ίδεια επεκαράτησε : «Νά τρυπώσουν κάτω στό ύπόγειο και άπό εκεί, μ' ένα σουβλί, ύπολογίζοντας ποϋ είναι τού νεκρού τό σώμα, νά τό σαρώσουν άπό μιά τρούπα τού πατώματος, για νά τρυμάξουν ή γυναίκες»

— Γειά σου, Μπέγλο, παλη-

— Ο Νταής - Κώστας έφρυνε σαλιτωχο κοκκινέλι.

— Φρορούροστ ! Φρορούροστ ! Φρούστ !

— Αν δής τόν Νικολάκη μου, νά μου τόν χαϊρέτση !

— Ο Νταής - Κώστας έφρυνε σαλιτωχο κοκκινέλι.

